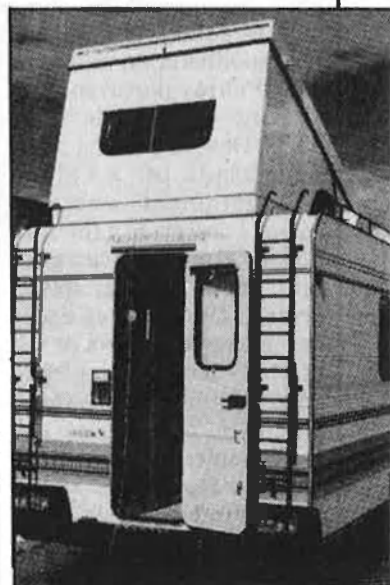

De les primeres tendes, s'ha passat a instal·lacions complicades i enginyoses

/ Jesús Ciscar

tes (per terreny d'acampada, cotxe, caravana o tenda i connexió elèctrica). A banda, alimentació, distraccions, compra de *souvenirs*, servei de rentat de la roba, jocs infantils, etc. Perquè hi ha de tot, en aquests centres tan ben muntats. En alguns, fins i tot, discoteca, perquè no calga eixir del campament.

Clar és que no tots són iguals. Cap avall, l'oferta de preus és molt variada, i no sempre perquè la qualitat dels serveis siga distinta. En alguns llocs, encara,

¿Un turisme de pobretalla?

F J. FRANQUET
 ins a 434 càmpings detalla una guia d'enguany, repartits entre el Principat (297, 13 dels quals són a la Costa Brava), el País Valencià (131) i les Illes (6). La guia Michelin de càmping i caravàning no dóna xifres globals sobre la Catalunya Nord, però hi ha poblacions, com ara Argerlers, amb les seues cèlebres platges (on en 1939 hi havia camps de concentració), que compten amb 27 llocs. Vènen, després, també al Rosselló, el Barcarès amb sis, Canet amb cinc i d'altres poblacions. La mateixa guia n'esmenta sis al Principat d'Andorra.

No hi ha dubte, així, que el càmping és un fet ja ben arrelat, entre nosaltres. No hi fa res que els qui més l'utilitzen siguem, molt probablement, els turistes estrangers (la xifra de la Costa Brava és ben significativa), si bé, a poc a poc, i ja posats a buscar un bon lloc on passar les vacances i alguns caps de setmana, els indígenes han anat

Vida nòmada

Les vacances en càmping

afegint-se a la nòmina dels campistes. Amb tendes cada volta més grans i més complicades, o amb caravanes, però sempre carregats amb tota mena d'instruments destinats a fer més còmode el procés d'adaptació entre el pis de la ciutat i els pocs metres quadrats de la parcel·la que els assignen, al costat d'uns veïns desconeguts.

Hi ha càmpings amb una demografia potencial sorprenent. A Viladecans n'hi ha dos —l'un és naturista— amb 5.000 places cadascun. Al Prat de Llobregat, un altre amb 4.500. Tot un poble. Comparar això amb les 50 places de què disposa el d'Artesa de Segre marca molt bé les diferències entre el que pot ser l'estiu a la platja i a la muntanya.

Quan va començar la febre del càmping, l'escriptor Josep Pla, que vivia tan a prop dels centres inicials, detectà de seguida el fenomen. I, naturalment, en remarcà l'abast econòmic. «Hi ha gent —escrivia en 1962— que creu que el turisme de càmping és un turisme de segon ordre —o de tercer—, un turisme de pobretalla. En alguns casos això és veritat. En d'altres, no. En els càmpings hi ha gent que gasta molts diners. En qualsevol cas, la proliferació d'aquests llocs indica que el negoci no és precisament vulgar».

I, en efecte, l'extensió del fenomen durant tots aquests anys ho prova. Cal pensar que l'estada de 30 dies en un càmping de luxe costaria a un matrimoni amb dos fills 65.000 pesse-

la variació és condicionada pels descomptes de la «temporada baixa turística».

En aquest moment, però, la temporada bat el ple. Centenars de milers de persones de les edats i les procedències més diverses viuen en aquestes poblacions transportables i acolorides, nòmades, entre els dos càmpings de Salses, a la Catalunya del Nord, i els dos de Guardamar, al País Valencià, més els d'Eivissa i Mallorca. I això sense comptar els qui planten la tenda o aparquen la caravana allà on els convé. Debades.